

Mgr. MARIE BENEŠOVÁ
MINISTRYNĚ SPRÁVEDLNOSTI ČR
A PŘEDSEDKYNĚ LEGISLATIVNÍ RADY VLÁDY

V Praze dne
Čj. 591/2013-OD-SPZ/2

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 BRNO

Věc: obv. M. V.– stížnost pro porušení zákona

Příloha: trestní spis Okresního soudu ve Svitavách sp. zn. 2 T 97/2013

Podle § 266 odst. 1 trestního řádu podávám ve prospěch M. V.

stížnost pro porušení zákona

proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18.12.2012 sp. zn. 11 T 2/2012.

Tímto rozsudkem bylo rozhodnuto tak, že „se podle § 452 odst. 2 trestního řádu uznává na území České republiky na základě Úmluvy o předávání odsouzených osob uveřejněné pod č. 553/1992 Sb. a podle čl. 3 Dodatkového protokolu k této úmluvě publikovanému pod č. 23/2003 Sb. m.s. pravomocný rozsudek rakouského Zemského soudu v Linci ze dne 21.2.2012, sp. zn. 23 Hv 186/11t, jímž byl M. V. uznán vinným ze spáchání zločinu výdělečné těžké krádeže vloupáním podle § 127, § 128 odst. 1 bod 4, § 129 bod 1 a 2 a § 130 věta druhá trestního zákoníku Rakouské republiky (StBG), a odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) let. Podle § 451 odst. 3 trestního řádu bude pokračováno ve výkonu uloženého trestu bez jeho přeměny.“

Popsaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové žádná z oprávněných osob nenapadla odvoláním a proto následně (dne 8.2.2013) nabyl právní moci.

Za právní základ pro uznání cizozemského rozhodnutí byla v případě obviněného, jak je zřejmé z citovaného výroku, určena Úmluva o předávání odsouzených osob ze dne 21.3.1983, publikovaná pod č. 553/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“), ve spojení s Dodatkovým protokolem ze dne 18.12.1997, publikovaného pod č. 26/2003 Sb. m.s. (dále jen „Dodatkový protokol“).

Ustanovení článku 3 odst. 1, 2 Dodatkového protokolu, podle kterého bylo ve věci postupováno, umožňuje převzetí odsouzeného k výkonu trestu odnětí svobody bez jeho souhlasu, pokud odsuzující rozhodnutí nebo správní rozhodnutí vydané na jeho základě zahrnuje příkaz k vyhoštění, vypovězení nebo jiné opatření, v jehož důsledku odsouzený nebude moci po propuštění dále setrvávat na území odsuzujícího státu. Vykonávající stát je však současně povinen při svém rozhodování vzít v úvahu stanovisko odsouzeného.

V daném případě obviněný souhlas se svým předáním k výkonu zbytku trestu odnětí svobody do České republiky nedal, ovšem v návaznosti na odsouzení byl rozhodnutím Spolkového policejního ředitelství v Linci ze dne 2.3.2012 obviněnému uložen zákaz pobytu.

Předání odsouzeného k výkonu trestu odnětí svobody podle článku 3 odst. 1, 2 Dodatkového protokolu potom má, jak vyplývá z odstavce 4 téhož článku, za následek uplatnění zásady speciality, podle níž odsouzený nemůže být stíhán, odsouzen anebo zadržen, pokud jde o výkon trestu nebo příkaz k zadržení v souvislosti s jakýmkoli jiným trestným činem spáchaným před předáním, než je ten, za který byl vykonáván trest uložen, a ani nemůže být z jiného důvodu omezována jeho osobní svoboda, s výjimkou případů, kdy s tím odsuzující stát souhlasí, nebo kdy odsouzený měl možnost opustit území vykonávajícího státu a v průběhu 45 dnů od svého propuštění tak neučinil, anebo se na jeho území opět vrátil poté, co je opustil.

Podle rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 14.8.2008 sp. zn. 11 Tz 16/2008, publikovaného pod č. 39/2009 Sb. rozh. tr., popř. podle rozsudku ze dne 17.4.2012 sp. zn. 11 Tz 2/2012 a dalších, je proto nutné, aby ve výroku rozhodnutí o uznání cizozemského rozhodnutí podle článku 3 odst. 1, 2 Dodatkového protokolu bylo jednak citováno ustanovení článku 3 odst. 1, 2 Dodatkového protokolu, a dále aby zde byl popsán skutek, o kterém bylo rozhodnuto uznávaným cizozemským rozhodnutím. Splněním těchto dvou uvedených požadavků je totiž podmíněno uplatnění zásady speciality ve smyslu čl. 3 odst. 4 Dodatkového protokolu, když citace článku 3 odst. 1, 2 Dodatkového protokolu označuje právní základ pro uznání cizozemského rozhodnutí, od něhož se odvíjí uplatnění zásady speciality a popis skutku vymezuje hranice zásady speciality, která se uplatní na všechny ostatní (tj. ve výroku uznávacího rozsudku nepopsané) skutky spáchané před předáním odsouzeného k výkonu trestu odnětí svobody. Pokud však výrok uznávacího rozsudku tyto náležitosti neobsahuje, zásada speciality se nemůže uplatnit, čímž je obviněný zbaven z ní vyplývající ochrany a jeho práva jsou tím porušena.

Krajský soud v Hradci Králové ve výroku svého rozsudku čl. 3 Dodatkového protokolu (byť nikoli jeho odst. 1 a 2) cituje, tedy v daném ohledu je patrně možné předmětné rozhodnutí považovat za řádné. Zcela v něm ovšem absentuje popis skutku, kterého se měl

obviněný dopustit. To přitom značí, že zásada speciality se nemůže plně uplatnit, což ve svém důsledku znamená porušení práv obviněného.

Mám tak za to, že zmíněným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové byl porušen zákon v neprospěch obviněného, a to v § 120 odst. 1 písm. c), odst. 3 trestního řádu a v ustanovení článku 3 odst. 4 Dodatkového protokolu, a proto navrhuji, aby Nejvyšší soud České republiky

1. podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18.12.2012 sp. zn. 11 T 2/2012 byl porušen zákon v neprospěch obviněného M. V., a to v § 120 odst. 1 písm. c), odst. 3 trestního řádu a v ustanovení článku 3 odst. 4 Dodatkového protokolu,

2. podle § 270 odst. 2 trestního řádu přikázal Krajskému soudu v Hradci Králové, aby neúplný výrok doplnil, případně, aby podle § 271 odst. 1 trestního řádu sám v tomto smyslu neúplný výrok doplnil.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [11 Tz 62/2013](#)